

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Gelbičem, advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 11, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2005, č.j. OAM-2234/VL-20-04-2005, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 155/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2006, č. j. 59 Az 155/2005 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále i „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále i „Krajský soud“) ze dne 5. 6. 2006, č. j. 59 Az 155/2005 - 45, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2005, č.j. OAM-2234/VL-20-04-2005. Uvedeným rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Namítá-li stěžovatel nezákonnost předcházejícího řízení spočívající v nerespektování obavy žalobce z ohrožení života nebo svobody v zemi původu v důsledku vydírání a případné pomsty příslušníků teroristické skupiny GSPS, pak je zapotřebí poukázat na to, že s nemožností podřadit obavy z jednání soukromých osob pod důvody pro udělení azylu se již Nejvyšší správní soud vypořádal například v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz. Domnívá-li se stěžovatel, že jej státní orgány v zemi původu nejsou schopny před tímto jednáním soukromých osoby ochránit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podobná či totožná tvrzení byla již předmětem řady rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz. Tuto skutečnost popírá sám žalobce ve svých výpovědích, kdy uvádí, že ihned po oznámení jeho problémů na policii, byl proveden úspěšný zásah bezpečnostní policejní složkou proti teroristům a státní orgány mu tedy neodepřely pomoc. V kasační stížnosti stěžovatel nově namítá, že informace z databáze České tiskové kanceláře, zprávy MZV ČR, ze které v projednávané věci vycházel žalovaný správní orgán, situaci v Alžírsku nehodnotí věrohodně a neprezentují aktuální bezpečnostní podmínky. Z předloženého správního a soudního spisu ve věci však plyne, že v rámci řízení o udělení azylu stěžovatel citovanou skutečnost vůbec nezmínil, a nenamítal ji ani v rámci řízení o žalobě u Krajského soudu. Jelikož Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nelze k citované skutečnosti, uplatněné teprve v kasační stížnosti, přihlížet. K obdobným skutkovým novotám se zdejší soud vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, mimo jiné v rozsudku ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 50/2003 - 49, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval již o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť odkladný účinek, jak vyplývá z ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, nastává přímo ze zákona.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

